

בש"פ 4146/17 - מוחמד שלאעטה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4146/17

כבוד השופט ע' פוגלמן
מוחמד שלאעטה

לפני:
העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) במ"ת 641-05-17 מיום 18.5.2017

עו"ד טארק נעאמנה

בשם העורר:

עו"ד מורן פולמן

בשם המשיבה:

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) שהורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו.

רקע והליכים קודמים

1. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות סחר בנשק שלא כדין; ועבירות נוספות של רכישה, החזקה והובלה של נשק שלא כדין. לפי האישום הראשון בכתב האישום, במהלך שנת 2013 או בסמוך לכך הגיע העורר לביתו של אדם בשם רביע חוסיין (להלן: רביע) ביחד עם אדם בשם נסר מחמוד ח'ליפה (להלן: נסר), ורכש מרביע נשק מאולתר מסוג "קרל גוסטב" (להלן: קרלו) עם מחסנית תואמת וסיכם עם רביע כי ישלם לו סך של 7,000 ש"ח. בהמשך מסר העורר לרביע, בתמורה לקרלו וחלף תשלום הסכום האמור, אקדח חצי אוטומטי מסוג "סירקיס" שהחזיק העורר

עמוד 1

בלא רשות על פי דין. לפי האישום השני בכתב האישום, במהלך שנת 2013 או בסמוך לכך מכר העורר לנסר שתי מחסניות התואמות לאקדח מסוג FN וכן מאות כדורים התואמים לאקדח זה, שאותם החזיק העורר בלא רשות על פי דין. לפי האישום השלישי, במהלך שנת 2015 או בסמוך לכך, פנה העורר לרביע והציע לו לקנות אקדח מסוג "חלואני" ושתי מחסניות ריקות תואמות לאקדח זה שאותם החזיק בלא רשות על פי דין. בהמשך, הגיע העורר לביתו של רביע כשהוא נושא ומוביל עמו את האקדח והמחסניות האמורים, ומכרם לרביע תמורת סך של 14,000 ש"ח. לפי האישום הרביעי, במהלך שנת 2012 או בסמוך לכך פנה נסר לעורר וביקש לרכוש אקדח. העורר מסר לנסר שיש ברשותו אקדח מסוג STAR, וכי ימכור לו אותו בתמורה לתשלום של 18,000 ש"ח. בהמשך, הגיע נסר ביחד עם אדם אחר לרפת של העורר, ושם מכר העורר לנסר תמורת 18,000 ש"ח את האקדח האמור, שאותו החזיק בלא רשות על פי דין.

בגין כל אלה יוחסו לעורר עבירות של סחר בנשק שלא כדין לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); רכישה והחזקה של נשק לפי סעיף 144(א) לחוק; ונשיאה והובלה של נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום התבקש מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 18.5.2017 נעתר בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט א' פורת) לבקשה תוך שקבע כי ישנן ראיות לכאורה למעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. אשר לאישום הראשון, נקבע כי האקדח שלפי גרסתו של רביע העביר העורר לרביע - הוסגר על ידי רביע במהלך החקירה, ותיאורו של רביע את כלי הנשק בחקירתו תואם לכלי הנשק שנמצא אצלו; וכי אף תיאורו של נסר את כלי הנשק האמור, דומה באופן מדויק לתיאורו של רביע. נקבע כי אף שנסר טען שלא זכר את המועד המדויק של האירוע נושא האישום הראשון, לא נפלה סתירה בין גרסתו לבין זו של רביע בעניין זה. ביחס לאישום השני, נקבע כי העובדה שרביע ונסר מסרו גרסאות שונות אשר לכמות הכדורים שמכר העורר לנסר, אינה פוגמת בעיקר גרסתם ובסיפור העיקרי שהציגו, כל אחד מהם בנפרד, שעניינו מכירת המחסניות עבור אקדח שנמכר קודם לכן מתוצרת ובמחיר שאישור שניהם. באשר לאישום השלישי, נקבע כי פרטים שהציג רביע בגרסתו, שנגעו בין השאר לסוג האקדח שנמכר ולמחירו, עלו גם מגרסתו של נסר. עוד נקבע כי חיזוק נוסף לגרסאותיהם המפלילות של רביע ושל נסר, ניתן לראות בהימצאות מספר הטלפון של רביע בידי העורר וקיומה של היכרות ביניהם, חרף הכחשתו הברורה של העורר בעניין. בנוסף, נקבע כי טענות העורר כי רביע ונסר הפלילו אותו נוכח קיומו של סכסוך בינו לבינם, לא נתמכו בתיעוד מספק ולא עלה בידו להצביע על סיבה ברורה לעשות כן.

נוכח כל אלה קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישומים המיוחסים לנאשם. בנוסף, בית המשפט קבע כי סוגן וטיבן של העבירות המיוחסות לעורר מקימות עילת מעצר סטטוטורית למעצר; וכי בשל טיב האישומים וריבוי מעשי הסחר בנשק המיוחסים לו והמסוכנות הרבה הגלומה במעשים אלה, חלופת מעצר לא תסכון. לפיכך נמנע בית המשפט מלהורות על הגשת תסקיר בעניינו של העורר.

על החלטה זו נסוב הערר שלפניי.

הטענות בערר

3. לטענת העורר, שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת האישומים המיוחסים לו. נטען כי התשתית הראייתית בכללה חלשה, שכן אל מול הכחשתו הגורפת של העורר את המיוחס לו, נסמכת המשיבה אך על גרסאותיהם המפלילות של רביע ונסר, שעמם העורר מסוכסך. העורר התייחס ביתר פירוט לחולשה הראייתית הקיימת

עמוד 2

לדידו ביחס לכל אחד מהאישומים הפרטניים שהמחותף להן הוא טענות לסתירה בין הגרסאות שמסרו נסר ורביע, או היעדר חיזוקים מספקים לגרסאות אלו. הדברים יפורטו להלן עת נבחן את התשתית הקיימת ביחס לכל אחד מן האישומים השונים. בצד טענתו כי שגה בית המשפט המחוזי שקבע כי ישנן ראיות לכאורה לחובת העורר, טוען העורר כי שגה בית המשפט המחוזי שלא בחן את האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר מתאימה. לבסוף, נטען לקיומה של אכיפה בררנית כלפי העורר משישנם מעורבים נוספים בפרשה שלא נעצרו.

4. המשיבה מצידה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי, מנימוקיו, וטוענת לקיומן של ראיות לכאורה לצורך מעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו. לטענתה, עיקר טענות העורר נוגע למהימנות של רביע ושל נסר שמסרו את הגרסאות המפלילות נגדו, ודינן של טענות אלו להתברר בהליך העיקרי ולא במסגרת הליך המעצר. אשר להבדלים הנובעים בין גרסאותיהם של רביע ונסר שעליהם עמד העורר, המשיבה מדגישה כי אלה אינם משמעותיים דיו כדי לפגוע בכוחן הראייתי הלכאורי של הגרסאות שנמסרו. המשיבה מדגישה כי השניים תיארו בחקירותיהם מסכת של 13 עסקאות נשק – שארבע מהן רלוונטיות לעורר – והגם שאינם זוכרים כל פרט ופרט, מחקירותיהם עולה בבירור כי כל אחד מהם מעורה בפרטי החלק שלו בעסקאות אלו. נטען כי במכלול חושפות הגרסאות מסכת עובדתית דומה עם פרטים קונקרטיים זהים וכי יש בהן כדי לחזק זו את זו. זאת בפרט בשים לב לכך שנוכח עיתוי מעצרו המוקדם של רביע לעומת זה המאוחר של נסר, לא היה באפשרותם לתאם גרסאותיהם. עוד טענה באת כוח המשיבה כי אין לקבל את טענות העורר שעניין אכיפה בררנית שננקטה כלפיו, שכן נעשתה הבחנה ביחס למעורבות הגורמים השונים שנעצרו בפרשה, וממילא חלק מההליכים עודם נמשכים.

יצוין כבר עתה כי כל אחד משלושת האישומים הראשונים נסמכים בעיקרם על עדות מפלילה ועדות נוספת מחזקת. כך, האישום הראשון נשען על עדותו המפלילה של רביע, עדותו המחזקת של נסר והאקדח שנתפס; האישום השני נסמך על עדותו המפלילה של נסר, ועדותו של רביע המחזקת את עדותו של נסר; והאישום השלישי נשען על עדותו המפלילה של רביע, ועדותו המחזקת של נסר. לעומת זאת, האישום הרביעי נסמך על גרסתו של נסר בלבד. ביחס לאישום הרביעי, טענה באת כוח המשיבה כי החיזוק לגרסתו של נסר הוא קיומם של האישומים האחרים.

דיון והכרעה

5. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ובחנתי את חומר הראיות שהוגש על ידי המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית שמצדיקה מעצר העורר עד לתום ההליכים נגדו.

6. כידוע, בית המשפט רשאי להורות על מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו אם נמצא כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לו. בשלב זה בית המשפט אינו נדרש להשתכנע כי יש בראיות הקיימות כדי להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, אלא אך כי טמון בהן פוטנציאל הוכחתי משמעותי דיו לבסס סיכוי סביר להרשעת הנאשם במיוחס לו, לאחר שראיות אלו יעובדו בכור ההיתוך של ההליך הפלילי ודיני הראיות המיושמים בו (סעיף 21(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996; בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 146-147, 154 (1996)). מטעם זה, רק אם הבחינה הלכאורית מגלה ליקויים יסודיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה, ייקבע כי אין מצויות נגד הנאשם ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, ובמצב דברים זה אין מקום למעצרו עד תום ההליכים (בש"פ 635/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.2.2013)).

7. תחילה אציין כי במהלך הדיון לפני טען בא כוח העורר כי הוא מסכים לכך שקיימת "תשתית ראיתית לכאורית" ביחס לאישום זה, אך טען שישנה חולשה ראיתית המצדיקה בחינת חלופת מעצר. לטענת העורר, עיקרה של חולשה זו הוא בכך שבעוד שנסר טען כי לא ידוע לו כיצד הסתיימה העסקה נושא האישום הראשון, שכן לא היה נוכח בעת שהתבצעה, רביע טען כי חלק מביצוע העסקה בוצע בנוכחות נסר. בנוסף, נטען כי רביע מסר כי העורר נתן לו בתמורה לקרלו "חתיכת ברזל ללא הדק", ומשכך – ובהתאם לחוות דעת מומחה שהוגשה – אין לראות במה שהעביר העורר לרביע כנשק שיש בכוחו להמית.

8. משעיינתי בחומר הראיות שהובא לפני, סבורני כי דין הטענות הנוגעות לעצמת הראיות הנוגעות לאישום הראשון להידחות. התשתית הראיתית ביחס לאישום הראשון נשענת בעיקרה כאמור על הודעת רביע במשטרה, שממנה עולה כי מכר לעורר נשק מסוג "קרלו"; וכי לאחר דין ודברים בינו לבין העורר, קיבל בהמשך מהעורר אקדח "שחסר לו ידית והדק" בתמורה לנשק ה"קרלו". כך ציין רביע בחקירתו:

"מחמד שלאעטה [העורר – ע' פ'] בא אלי לבית [...] סיכמנו שאני מוכר לו אותו [את ה"קרלו" – ע' פ'] ב-7,000 ₪ הוא לא שילם לי באותו רגע ואמר לי שיבדוק אותו ואחרי זה ישלם לי עבורו, אחרי חודש [...] [העורר – ע' פ'] אמר לי שישלם לי 6,000 ש"ח עבורו ואחרי עוד וויכוחים [כך במקור – ע' פ'] אמר שישלם לי 3,500 ₪ עבור הקרלו, סירבתי לזה ואז אמר לי שייתן לי נשק אחר במקומו, הלכתי אליו לרפת [...] ואז הציע לי אקדח שהוא דומה לגלוק לפי מה שהבנתי ממנו ואמר שחסר לו ידית והדק ושיכול לסדר לו בקלות, הסכמתי שאקח את האקדח במקום [בעבור – ע' פ'] הקרלו [...] אחרי כמה ימים התקשר אלי [העורר – ע' פ'] ואמר לי שסידר לי את האקדח ובא אלי לבית והביא לי אותו, הוא הביא אותו בתוך שקית, אקדח בצבע כסף לכיוון השחור, צבע מקורי של ברזל, וכמו שאמר מקודם אכן הביא לי אקדח בלי ידית ובלי הדק, לקחתי ממנו את האקדח והסתירתי בערימת העצים באזור הבית שלי בשכונה [...] אחרי זה העברתי את הנשק למקום מסתור אחר בין ערימת אבנים במרחק של כמאה מטרים מהבית שלי, האקדח נמצא שם עד היום" (הודעתו של רביע מיום 5.4.2017 שעה 13:41 ש' 62-79; ההדגשות הוספו – ע' פ').

מדברים אלה של רביע בחקירתו עולה אפוא כי העורר העביר אליו בתמורה ל"קרלו" אקדח ללא הדק. חומר החקירה כולל שני חיזוקים חיצוניים לגרסתו זו של רביע, כמפורט להלן.

9. ראשית, תיאורו האמור מעלה של רביע ביחס לאקדח ללא הדק שהעביר אליו העורר בעל קווי דמיון לכלי נשק שנמצא ברשותו של רביע בפועל, לאחר שביום 5.4.2017 הסגיר האחרון כלי נשק שהיו ברשותו (מסמך ס"א – דו"ח מסכם חקירת מז"פ בתיק). ביחס לכלי נשק אלה שנתפסו אצל רביע, הוגשה חוות דעת מומחה של מעבדת נשק מיום 24.4.2017 (מסמך ק"כ; להלן: חוות הדעת). באת כוח המשיבה טענה שמחוות הדעת עולה כי בין השאר נתפס אקדח מסוג "סירקיס" אשר מנגנון ההדק חסר בו, וכי יש בכך כדי לחזק את גרסתו של רביע. בא כוח העורר טען לפני כי מחוות הדעת עולה שביחד עם האקדח האמור, חסר ההדק, נתפס גם חפץ מתכתי – שלפי חוות הדעת הוא ככל הנראה הדק מאולתר שניתן להרכיב באקדח זה – ומכיוון שמהודעתו של רביע עולה כי העורר העביר אליו אקדח ללא הדק, מבלי שציין מפורשות שהועבר אליו גם הדק תואם – אין לראות בחפץ שהעביר העורר לרביע ככלי נשק שיש בכוחו להמית אדם. בעניין זה טענה המשיבה כי מעדותו של רביע מיום 5.4.2017 שהובאה למעלה עולה כי העורר אמר לרביע ש"יסדר" לו את הנשק, וממנה ניתן ללמוד כי העורר ככל הנראה העביר אל רביע בהמשך הדק מאולתר – כפי

זה שאכן נתפס אצל רביע בהמשך.

10. כפי העולה מחוות הדעת האמורה, בצמוד לאקדח ה"סירקיס" שנתפס, נמצא גם חפץ מתכתי. לפי חוות הדעת, חפץ מתכתי זה הוא ככל הנראה הדק מאולתר שניתן להרכיב באותו אקדח "סירקיס" שנמצא; ושילובם של השניים, הוא "כלי נשק יורה ובכוחו להמית אדם". בנסיבות אלו, שבהן עולה מחוות הדעת כי שילובם של השניים הוא בגדר כלי נשק, איני מוצא להידרש לטענות הצדדים האמורות ביחס להדק, ואלו תידונה ותתבררנה לאשורן לפני בית המשפט בהליך העיקרי. בשלב זה, די שאציין כי לא מצאתי שיש בטענות העורר כדי לסתור קיומה של התשתית הראייתית שהוצגה, וזאת בשים לב לחיזוק הנוסף שאליו אפנה להלן.

11. שנית, נסר אישר בחקירתו כי הוא זה שאיתר את העורר כקונה לנשק מסוג "קרלו" שהיה ברשותו של רביע. כך ציין נסר בחקירתו בעניין זה:

"שאלה [חוקר - ע' פ']: האם הרווחת כסף עבור התיווך בין מחמד שלאעטה לבין רביע חוסיין בקניית נשק הקרלו מרביע?

תשובה [נסר - ע' פ']: רק קישרתי ביניהם ולא הרווחתי כסף" (הודעתו של נסר מיום 13.4.2017 שעה 20:03 ש' 62-63).

בא כוחו של העורר טען כי נסר בחקירתו הציג עצמו כמי שלא היה מעורב ומעורה בפרטי עסקת מכירת הקרלו מאת רביע אל העורר, אלא אך תיווך בין השניים, וכי גרסתו זו של נסר עומדת בסתירה לחקירתו של רביע מיום 5.4.2017 שבמסגרתה ציין כי בעסקה שבה מכר רביע לעורר את הקרלו נכח גם נסר (הודעתו של רביע מיום 5.4.2017 שעה 13:41 ש' 62).

12. אכן, אף שנסר התייחס לכך שתיווך במכירת הקרלו מאת רביע לעורר, הוא לא ציין שנכח במהלך קיומה בפועל של עסקה זו, כפי שעולה מגרסתו של רביע. עם זאת, נסר ציין מפורשות בחקירתו כי אינו זוכר האם נכח במהלך כל הפגישה בין רביע לבין העורר (הודעתו של נסר מיום 18.4.2017 שעה 14:24 ש' 38-43), ואף ציין כי אינו זוכר במדויק האם העסקה הזו נערכה בשנת 2014 או שנה עד שנתיים קודם לכן (הודעתו של נסר מיום 18.4.2017 שעה 14:24 ש' 30-33). בשלב דיוני זה, מקובלת עלי עמדת באת כוח המשיבה כי אין לזקוף לחובתו של נסר את העובדה שציין כי ישנם פרטים שלא זכר בבירור (ואף ייתכן כי הדבר מחזק את מהימנותו). בנוסף, ממילא גרסתו של נסר עודה תומכת בהתרחשות המתוארת בגרסתו המפלילה של רביע, שעניינה קיומה של עסקה למכירת נשק "קרלו" מאת רביע אל העורר. עולה אפוא כי התשתית הראייתית מבוססת ברמה לכאורית והיא עקבית במובן זה שהיא מגלה למצער "גרעין קשה" של התרחשות האירועים המתוארים (השוו ע"פ 7880/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (11.5.2015)). הכרעה בשאלות של משקל ומהימנות גרסותיהם של רביע ונסר מסורה לבית המשפט הדן בהליך העיקרי, ולא שוכנעתי כי בשלב זה יש בכוחן של טענות העורר להצביע על חולשה ממשית בגרסותיהם.

לסיכום נקודה זו, על רקע המקובץ, לא מצאתי להתערב במסקנת בית המשפט המחוזי שלפיה קיימות ראיות לכאורה נגד העורר בכל שאמור לאישום הראשון.

האישום השני

13. גם לענין האישום השני – שכאמור לעיל עניינו במכירת שתי מחסניות ומאות כדורים התואמים לאקדח זה מהעורר אל נסר – סבורני כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית. אישום זה נסמך בעיקרו על הודעתו של נסר כי רכש מהעורר 10 קופסאות כדורים שהכילו 50 כדורים כל אחת, וכן שתי מחסניות. נסר ציין כי העביר את אלה לרביע, וכי האחרון נזקק להם משום שרכש קודם לכן מנסר אקדח מסוג "FN". כך ציין נסר בחקירתו:

"פניתי לרביע ואמרתי לו שיש לי אקדח מסוג FN [כך במקור – ע' פ'] שעולה 20,000 ₪ כי רציתי להרוויח על העסקה הזאת, רביע הסכים [...] נסעתי ברכבי לביתו של רביע חוסיין ומכרתי לו אותו ב-20,000 ₪ [...] פניתי למחמד שלאעטה תושב סחנין בן 27 ושאלתי אותו אם יש תחמושת 9 מ"מ והוא אמר לי שיש לו כדורים במחיר של 350 ₪ לקופסא שיש בה 50 כדורים 9 מ"מ, ובהמשך יסדר לי את המחסניות, קניתי ממחמד שלאעטה 10 קופסאות כדורים זאת אומרת 500 כדורים 9 מ"מ בסך 3,500 ₪, את כל הכדורים העברתי לרביע חוסיין באותו מחיר שקניתי ממחמד שלאעטה [...] אחרי כשבוע מחמד שלאעטה התקשר אלי ואמר לי שהשיג שתי מחסניות ריקות של FN במחיר של 800 ₪ למחסנית, לקחתי מרביע 1,600 ₪ וקניתי ממחמד שלאעטה את המחסניות" (הודעתו של נסר מיום 13.4.2017 שעה 17:15 ש' 54-43).

רביע אישר בחקירתו כי רכש מנסר אקדח מסוג FN בעלות 20,000 ש"ח (מחיר זהה לזה שציין נסר) ואישר כי ביקש מנסר שתי מחסניות נוספות ותחמושת לאקדח. לדבריו, נסר הביא לו שתי מחסניות נוספות ושתי קופסאות של כדורים שהכילו בסך הכל 100 כדורים. כך ציין רביע בחקירתו:

"שאלה [חוקר – ע' פ']: מאיפה רכשת את המחסניות שנמצאו יחד עם האקדחים?

תשובה [רביע – ע' פ']: בשנת 2013 כשישבתי עם חבר שלי נסרי חליפה [נסר – ע' פ'] ולא זוכר איפה נפגשנו ביקשתי ממנו שיארגן עבורי נשק לשמירה על הציוד, הוא אמר שיארגן לי ואחרי מספר ימים הוא הביא לי אקדח מסוג APF [כך במקור – ע' פ'] שחור ומחסנית, לא יודע מאיפה הביא לי את הנשק, שילמתי לו 20,000 ₪ במזומן, הוא הביא לי אותו עד הבית [...] באותו ערב ביקשתי מנסרי עוד שתי מחסניות והוא הביא לי שתי מחסניות ריקות ועוד שתי קופסאות כדורים שבכל קופסא 50 כדורים 9 מ"מ, שילמתי עבור שתי המחסניות והכדורים 1,200 ₪ והחבאתי אותם" (הודעתו של רביע מיום 5.4.2017 שעה 13:41 ש' 127-120).

14. העורר סבור כי הפערים ביחס לכמות הכדורים שנרכשה על פי כל אחת מהגרסאות פוגע במהימנות הגרסאות בכללותה. כמו כן, העורר הצביע כי מחקירתו של נסר עולה כי העורר "התעסק" רק בעסקת נשק אחת של קניית נשק מסוג "STAR" (הודעתו של נסר מיום 27.4.2017 שעה 16:43 ש' 54-53); וכי בחקירותיו של נסר עלו סתירות, שכן בתחילה בחקירותיו סיפר כי קנה את המחסניות האמורות מגורם בגדה המערבית, ואילו בהמשך טען כי רכש אותן מהעורר, כאמור. לטענת העורר, יש באמור כדי לשמוט את התשתית הראייתית הנוגעת לאישום השני בכללה.

15. דין הטענה להידחות. ענינו הרואות, כי חרף ההתייחסות השונה לכמות הכדורים, נסר ורביע מתארים אירוע זהה בעיקרו ובמכלול מאפייניו. סבורני כי אין בשוני שעליו מצביע העורר בין גרסותיהם של נסר ורביע כדי לפגום בסיפור העיקרי – ששניהם מתארים באופן דומה עד מאוד – שענינו מכירת מחסניות בעבור אקדח FN שנקנה קודם לכן

במחיר שאישור שניהם. בדומה לטענות העורר האחרות שנוגעות לסתירות ופערים בין גרסותיהם של רביע ונסר – טענות אלו נוגעות להימנות הודעותיהם במסגרת, שאלה אשר תלובן במסגרת ההליך העיקרי. דעתי היא כי הזהות הרבה שקיימת בין פרטים רבים בגרסותיהם של השניים, מחזקת את הגרסאות ועומדת ברף הנדרש – בשלב דיוני זה – לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לאישום השני.

האישום השלישי

16. בדומה, גם ביחס לאישום השלישי מכוונות טענות העורר לשאלת מהימנות גרסותיהם של רביע ונסר. אישום זה נסמך בעיקרו על גרסתו של רביע, אשר מציין כי פנה לנסר וביקש למצוא קונה לאקדח זה:

"אחרי זה כשהבין מחמד שלאעטה שאני כועס עליו על התרגיל שעשה לי התקשר אלי וביקש ממני לפגוש אותו ברפת שלו בסחנין, הלכתי לבד לשם והוא הציע אקדח 9 מ"מ מסוג 'חלואני' שהוא תוצרת מצרים ו לי [כך במקור – ע' פ'] שאני יכול להרוויח כמה אלפי שקלים על האקדח הזה כדי לפצות את עצמי על העסקה שהייתה לי אתו [...] הוא שכנע אותי לקחת את האקדח תמורת 14,000 ₪, הלכתי לבית וסידרתי לו את הכסף והתקשרתי אליו ואמרתי לו שהכסף מוכן והוא הביא לי את האקדח עד הבית [...] אחרי מספר חודשים בתחילת שנת 2016 פניתי לנסר חליפה וביקשתי ממנו שיארגן לי קונה לאקדח [...] אחרי מספר ימים פנה אלי נסר חליפה ואמר לי שיש בחור מבית זרזיר שמעוניין לקנות את הנשק [...] נסרי סגר עם הבחור שמוכר לו את האקדח ב-17,000 ₪, נסרי לקח ממני את האקדח יחד עם עוד 25 כדורי 9 מ"מ [...] אחרי כמה ימים נסרי התקשר אלי ואמר לי שהבחור מזרזיר התקשר אליו ואמר שיש לו בעיה עם האקדח שהוא לא יורה ונתקע" (הודעתו של רביע מיום 5.4.2017 שעה 13:41 ש' 80-95).

מחקירתו של נסר עולה חיזוק לגרסתו של רביע, שכן במהלכה מציין נסר כי מכר אקדח "חלואני" ל"אבו אמיר מזרזיר", תוך שמציין מחיר זהה של האקדח:

"בשנת 2015 פנה אלי רביע חוסיין ואמר לי שיש לו אקדח מסוג חלואני תוצרת מצריים וביקש שאארגן לו קונה לנשק הזה והוא ביקש 16,000 ₪ עבור האקדח, לפני זה מישהו בשם אבו אמיר מזרזיר [...] ביקש ממני שאארגן לו אקדח, אבו אמיר פנה אלי [...] אחרי הפניה של רביע התקשרתי לאבו אמיר ואמרתי לו שיש לי בשבילו אקדח מסוג חלואני שעולה 17,000 ₪, אמרתי לו אלף ₪ יותר ממה שדרש רביע כי רציתי להרוויח כסף מהעסקה, אבו אמיר אמר לי שהוא מעוניין לרכוש את האקדח ושאני אביא לו אותו [...] בכניסה לבית זרזיר רביע העביר לרכב שלי את האקדח ונסע אחרי הרכבו [כך במקור – ע' פ'] ואני נסגשתי עם אבו אמיר ומסרתי לו את האקדח ונתן לי 17,000 ₪ וכשהגענו לדיר חנא מסרתי לרביע את הכסף ורביע נתן לי אלף ₪ רווח שלי על העסקה. אחרי כמה ימים התקשר אלי אבו אמיר ואמר [כך במקור – ע' פ'] לי שיש בעיה במחסנית של האקדח כי היא לא מחזיקה כדורים בתוכה" (הודעתו של נסר מיום 13.4.2017 שעה 17:15 ש' 81-92. ראו גם הודעתו של נסר מיום 13.4.2017 שעה 20:03 ש' 89)

העורר טען כי קיימות סתירות בין גרסאותיהם של רביע ונסר בתיאור האירוע נושא האישום השלישי, שמוצאות ביטוי בכך שרביע טען שמכירת נשק ה"חלואני" נעשתה בשנת 2016, ואילו נסר ציין שזו נערכה במהלך 2015 (הודעתו של נסר מיום 18.4.2017 שעה 14:24 ש' 72-74); וכי נסר, בשונה מרביע, לא הזכיר בחקירתו מחסנית הקשורה לנשק ה"חלואני". איני סבור כי יש בטענות אלו כדי לגרוע מהקביעה כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית המספיקה לשלב

הדיוני הנוכחי. בעניין זה, מקובלת עלי קביעתו של בית המשפט המחוזי כי, כפי שעולה מעדויות רביע ונסר שהובאו כלשון לעיל, סיפור מכירת האקדח נושא האישום השלישי - תוך תיאור סוגו, מחירו והקונה - נזכרים כולם באופן דומה בגרסאות רביע ונסר, באופן המחזק את משקלן הלכאורי. בנוסף, גם תיאור קיומן של תקלות באקדח לדידו של הקונה, מוצלב בין גרסאותיהם של רביע ונסר. לדידי, די בקרבה המתוארת בין הגרסאות כדי לעלות כדי ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר כנדרש בשלב דיוני זה.

האישום הרביעי

17. בכל האמור באישום הרביעי, כפי שצינו למעלה, בשונה משלושת האישומים הראשונים, התשתית הראייתית הנוגעת לאישום זה נשענת על עדותו של נסר בלבד ואין בנמצא ראייה עצמאית מחזקת נוספת. בנסיבות אלו, ובשים לב למסקנתי האמורה ביחס לתשתית הראייתית הלכאורית בנוגע לשלושת האישומים הראשונים, אני מוצא להידרש לשאלת עצמת הראיות לכאורה ביחס לאישום הרביעי - ומבלי שאביע כל עמדה לגופם של דברים - שכן אין בכך כדי להעלות או להוריד בכל הקשור לשאלת מעצרו של העורר עד לתום ההליכים, וטענות הצדדים בעניין האישום הרביעי תיבחנה במסגרת ההליך העיקרי.

אם נסכם דברינו עד כה, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ובחנתי את חומר הראיות שהוגש על ידי המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימת ישנן ראיות לכאורה להוכחת שלושת האישומים הראשונים בכתב האישום בעצמה שיש בה כדי להביא למעצרו של העורר עד לתום ההליכים. עוד ראיתי לציין כי נוסף על התשתית הראייתית הלכאורית ביחס לשלושת האישומים הראשונים שעליה עמדנו, יש להוסיף את טענות באת כוח המשיבה ביחס לגרסה שהציג העורר בחקירתו, וביניהן טענת המשיבה כי בעוד שהעורר הכחיש כי מספרי הטלפון של רביע ונסר שמורים בטלפון האישי שלו, נמצא בהמשך כי אלה אכן שמורים בטלפון האישי שלו כאמור, בניגוד לדבריו בחקירה (הודעתו של העורר מיום 25.4.2017 שעה 15:20 ש' 51-52, והמסמך הצמוד לה; הודעתו של העורר מיום 26.4.2017 שעה 15:54 ש' 9-29, והמסמך הצמוד לה; מסמך קכ"א בתיק החקירה).

18. באשר לטענות העורר בעניין קיומה של אכיפה בררנית, דין הטענה להידחות בשלב הדיוני הנוכחי והיא תוכל להתברר במשפט בהליך העיקרי, וזאת מבלי שאקבע מסמרות לגופם של דברים. ככלל, העלאת טענת הגנה מן הצדק מהסוג של אכיפה בררנית תיעשה במסגרת ההליך העיקרי, הגם שאין לשלול לחלוטין את האפשרות להעלותה במסגרת הליך המעצר (בש"פ 4068/15 מלכה נ' מדינת ישראל, פסקה 25 (22.6.2015)); בש"פ 7148/12 כנאנה נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (14.10.2012)). במקרה שלפני העורר לא עמד בפני המשוכה הראשונה העומדת בפניו, שבמסגרתה עליו להצביע כי בנסיבות העניין ההבחנה שננקטה בינו לבין מעורבים אחרים בפרשה היא שירותית ובלתי מוצדקת (שם, פסקה 21). לא עלה בידי העורר הציג ביסוס מספק לשם בירור טענתו זו במסגרת הליך המעצר, וזו תידון לפני בית המשפט הדין בהליך העיקרי.

חלופת מעצר

19. העורר סבור כי שגה בית המשפט המחוזי שכלל לא בחן את אפשרות שחרור לחלופת מעצר שיש בידו להציע ומבקש כי אורה על קבלת תסקיר מעצר בעניינו. לא ראיתי לשנות ממסקנה זו של בית המשפט המחוזי. עבירות נשק לפי סעיף 144 לחוק היא "עבירת ביטחון" כהגדרתה בסעיף 35(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -

מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), והיא מקימה עילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק זה. בנוסף, במקרה דנן קיימת עילת מעצר נוספת לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, נוכח המסוכנות הנשקפת מהעורר. כידוע, כלל הוא שמסוכנות הנובעת מעבירות נשק היא כזו אשר ככלל כזו שלא ניתנת לאיון באמצעות חלופת מעצר, ובית המשפט יעתר לשחרור לחלופה אך במקרים חריגים (בש"פ 6837/13 חרבוש נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (28.10.2013)). הדברים האמורים יפים גם למעצר בפיקוח אלקטרוני, כפי שמורה סעיף 21(א) לחוק המעצרים. זאת ועוד, כאשר בית המשפט סבור כי עילת המעצר היא בעוצמה כה גבוהה עד כי לא ניתן יהיה לאיינה בדרך של חלופת מעצר, מתייחר הצורך בבחינת חלופות מעצר קונקרטיות וממילא אין צורך להורות על עריכת תסקיר מעצר (בש"פ 6120/14 ברקאת נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (23.9.2014)). בית המשפט המחוזי סבר כי ניכר מהראיות כי לעורר נגישות לכלי נשק מגוונים ומדובר במי שמסוכנותו גבוהה, ומשכך אין טעם לנסות לאתר חלופת מעצר בנסיבות המקרה דנן, בשים לב לעילת המעצר הסטטוטורית האמורה. לא ראיתי להתערב בקביעתו זו.

סיכומם של דברים: שוכנעתי כי די בראיות הקיימות כדי להקים תשתית ראיתית למעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, וכי אין מקום להורות על בחינת חלופה או מעצר בפיקוח אלקטרוני. הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, ד' בסיון התשע"ז (29.5.2017).

ש ו פ ט